

Dopamine

TIM OELBRANDT

Bijeen gegoocheld theater

Wouter Hillaert

Gezien op 29 oktober 2025

De Studio, Antwerpen

Is het leven een verdwijntruc of een verschijntruc? Illusionist-theatermaker Tim Oelbrandt toont in 'Dopamine' een ziel op zoek naar zin tussen sigaretten paffen, pillen pakken en leeg aan de keukentafel plakken, terwijl zijn telefoon over meer eigen wil lijkt te beschikken dan hijzelf. Voortdurend wordt die theatrale lijn verrijkt of doorsneden door losse momentjes van magie. Dat maakt van 'Dopamine' een heel eigen zoektocht naar de kunst van entertainment. Maar laat de ene schijn zich zomaar kruisen met de andere?

30 DECEMBER 2025

Circus en theater schuiven in Vlaanderen steeds dichterbij elkaar op schoot, zo lijkt het wel. Theater laaft zich aan de extra generositeit van circus, alsook zijn kleine verwondering. Circus vindt bij theater dan weer een kader waarin acts extra inhoud krijgen, waarin ze méér gaan vertellen. Enkel actjes doen lijkt in het circus immers een beetje uit de tijd, of toch bij die artiesten die zichzelf echt als kunstenaar zien. Tim Oelbrandt is zo'n artiest. Als Belgisch kampioen goochelen van 2023 en een bekende naam in het *magic circuit*, zoekt hij sinds zijn voorstelling 'Kizuna' een breder publiek. De Studio, nooit vies van aparte grensverkenningen, steunt hem daarin.

In 'Dopamine' presenteert Oelbrandt zichzelf ook op scène als *creator*. In de gedaante van een bebaarde madonna van wel vijf meter hoog, met verlengde wimpers en een sigaret tussen de lippen, stilt hij een huilende baby aan de borst. Met één slag van de wikkel rond het kind baart hij prompt de volwassen versie ervan aan zijn voeten – zijn eerste, maar lang niet zijn laatste verschijntruc. Zijn creatuur (Dries Notelteirs in slechts een wit onderbroekje) blijkt een geboren entertainer. Met niets in de handen en zonder mouwen doet hij het regenen, schenkt hij zich een glas wijn in en breekt hij schijnbaar zijn vinger. Het begin van 'Dopamine' is een ironische *crash course* in hoe verbeelding werkt. Hoe je mensen iets doet zien dat niet te zien is: het is de puurste vorm van creëren.

Rariteitenkabinet

Oelbrandt ziet het best groots, zo toont de rest van zijn voorstelling. Wanneer hij ons na zijn intro meetroont naar een grotere zaal, wachten ons daar een groot draaiend glazen hok en een stukje podium met een realistisch nagebouwde keuken achter een gaasdoek. Staande drummen we rond die theatrale eilandjes samen zodra er één oplicht, om even later terug uiteengedreven te worden door een act die zich openbaart van alweer een heel andere kant. Nooit is je positie in dit droomachtige universum zeker. Het heeft iets van een *spooky* museum met kijkkasten, een rariteitenkabinet dat zich voortdurend aan je opdringt.

Die surreële sfeer contrasteert sterk met het schijnbaar banale sociaal realisme dat zich in die kasten ontvouwt. Telkens gebeurt er aanvankelijk niet zoveel. We zien Notelteirs' personage wezenloos voor zich uit staren tussen de frigo en de keukentafel, iconen van een lange traditie van *kitchen sink drama*. Hier is hij niet langer de entertainer, maar diens tegendeel: een eenzame adolescent die alle richting kwijt lijkt. Er valt geen woord, we krijgen alleen beeld. Hooguit komt deze verloren ziel tot dagelijkse dingen: hij wordt aangezogen door zijn telefoon, neemt iets te drinken of kruipt onder de douche. Maar telkens valt dan iets onverklaarbaars voor dat die vaste patronen op losse schroeven zet.

Zitten we eigenlijk in zijn hoofd, waar elke grens tussen realiteit en virtuele illusie langzaam oplost? Steeds meer verglijdt sociaal realisme in magisch realisme – zeker doordat Oelbrandt telkens door het beeld komt schuiven als het spookbeeld van een mysterieuze *puppet master* of een hoger bewustzijn, met partypillen of een indringende blik. Wat is zijn rol? Aanschouwen we een psychologische wedergeboorte of een existentiële verdwijningstruc?

Wat Oelbrandt creëert wil de verbeelding zijn van een verhaal over onze werkelijkheid.

'Dopamine' kondigde zich aan als een visuele studie naar 'de schizofrenie van een wereld van verslaving, eenzaamheid en de eindeloze zoektocht naar verbinding, lust en liefde'. Het mikt op 'een schets van het leven van vele anonieme levens achter gesloten deuren'. Ook dat illustreert Oelbrandts hoge artistieke ambities als *magician*: wat hij creëert wil de verbeelding zijn van een verhaal over onze werkelijkheid. Zijn creatie wil ons niet louter doen twijfelen over wat we zien en hoe we kijken, maar ons ook tot een nieuw *inzicht* bewegen.

Fragmentatie

Ik vat alleen niet goed welke bril ik moet opzetten voor deze 'Dopamine'. De voorstelling geeft voortdurend de indruk dat we kijken naar een narratieve ontwikkeling van een of meerdere personages met een eigen psychologie en sociale achtergrond. In die zin manifesteert ze zich echt als theater: ze toont een afbeelding, actualiseert een achterliggende betekenis. Alleen wordt die theatrale trip voortdurend doorsneden door losstaande goochelacts, alsof die toch het vertrekpunt waren en al de rest er later rond gebrouwen is. Als decoratieve aankleding. Als artistieke legitimatie. Niet zelden moeten er weer nieuwe tuigen aangereden en geïnstalleerd worden die de theatrale boog en het ritme van de voorstelling breken.

Fragmentatie lijkt verheven te zijn tot een thema op zich, zonder dat je echt goed vat waarvan precies.

Mocht het geheel zich helder uitgeven voor een cabaret- of goochelshow, zouden die wissels perfect legitiem zijn. Dan zit je in een nummertjes-structuur. Dan staat elke act op en voor zichzelf, hoef je niet méér samenhang of betekenis in te zoeken dan verwondering op zich. Dan is fragmentatie het uitgangspunt en entertainment de enige maatstaf. Nu lijkt die fragmentatie verheven te zijn tot een thema op zich, zonder dat je echt goed vat *waarvan* precies. Daarvoor voelen alle scènes en acts te verscheiden, te veel bijeen gegoocheld uit heel diverse registers. De illusie van illusionisten is nu eenmaal een heel andere dan de illusie waarop theater werkt.

Begrijp me niet verkeerd: Oelbrandts goochelarij zelf blijft een wonderlijke ervaring. Al die trucs vat je evenmin, maar dat is tenminste een onbegrip van de meest prikkelende soort. Hoe doet hij het in hemelsnaam? Alleen al daarom is deze maker-magiër echt een naam die ik wil blijven volgen, een ontdekking. En ook omdat hij als kunstenaar hoger lijkt te mikken dan waar 'Dopamine' voor mijn theaterblik nog te veel aan lijdt: het is een creatie die niet zozeer tussen twee stoelen valt, maar die stoelen zo ijverig in elkaar wil schuiven dat daarbij allerlei poten in de weg gaan zitten. Het resultaat is in meerdere betekenissen 'puzzling'.

Circus en theater die dichter bij elkaar op schoot willen: het blijft een balansoefening die boeiend is om te volgen. Je hebt er bijna tovenaars voor nodig...